

LBRIS

We know
books

Mirela Vladimira Olteanu

Îndrăgostiți în Bucureștiul de altădată

– Vol. 3 –

LETRAS
Promovăm autorii români

Dedic această carte prietenelor mele din adolescență, Mag și Cati, care mi-au citit primele încercări literare pe măsură ce visele luau naștere și imaginația își lua zborul, în vremea când trecutul de astăzi era prezent sau viitor.

Personajele și evenimentele din această poveste sunt imaginare. Orice asemănare cu realitatea este firească dar neintenționată.

Capitolul 1

Durerea surdă din antebraț este prima senzație matinală pe care o conștientizez. Nu știu cum să îmi mai țin mâna stângă. După multe încercări chinuite, constat că parcă este mai bine când îmi întind ghipsul de-a lungul corpului, pe lângă mine. Cu ocazia sucitului în toate direcțiile, constat că nu mai am perfuzie, și trag concluzia că pot să mă duc la baie fără a chema asistenta să mă deconecteze. Ceea și fac, imediat.

Și nu numai. Încercând să ignor umiliința cămășii de spital care și-a pierdut culoarea cu șaptezeci de spălături înainte și îmi vine la fel de elegantă ca un sac, pornesc pâș-pâș la plimbare pe coridoare, trăgând cu ochiul în saloanele din drum. La un moment dat am senzația că peisajul se leagănă puțin, și văd totul că într-o fotografie mișcată, dar în câteva secunde contururile se suprapun la locul lor și totul revine la normal.

Ajung din întâmplare în zona secției de Obstetrică și Ginecologie, recunoscând locul unde am fost internată cu doi ani în urmă. Totul mi se pare schimbat, deteriorat, în delăsare. În primul rând, nu mă așteptam să fie atâta aglomerație. În unele paturi văd câte două paciente. Pe noptiera cea mai apropiată de ușă se plimbă nestingheriți niște gândaci mici și roșii, scârboși. În locul doctorului blând care mă chiuretase atunci, văd o femeie grasă și vulgară. Mă înroșesc

când li se adresează bolnavelor din salon și fac stânga împrejur. Am auzit până și o femeie de serviciu vorbindu-le obraznic. Probabil că așa sunt tratate în ansamblu toate femeile care îndrăznesc să renunțe la sarcină. În urma mea încă răsună vocea doctoriței de la Obstetrică, acreditată probabil ca medic într-un lagăr de concentrare.

Norocul meu că l-a dus capul pe Gelu să îl cheme pe tata în ajutorul meu. Și cu faptul că fusesem adusă din alt motiv la Urgență și ‘bebe’-ul fusese doar pierdere colaterală. Bine că mă lovisem exact unde și cât a trebuit, altfel îmi făceau tratament să crească mai departe. În mod sigur am scapat ușor. Fără hemoragii epuizante și contracții sfâșietoare. Data trecută fusese o experiență la fel de memorabilă ca nașterea lui Liviu.

Mă ‘grăbesc încet’ spre secția unde se află rezerva mea liniștită și curată, și dau nas în nas cu tipa care îmi aduce pâine neagră cu gem și o cană de chefir.

“Unde umblați, domnișoară, aveți răbdare că poate vă dă azi drumul să plecați,” mă încurajează ea.

Cu ghipsul la purtător, îmi ia de trei ori timpul normal pentru a face orice. Să mă spăl... este de-a dreptul imposibil. Cum spune zicala înțeleaptă din bătrâni...? O mână ajută pe cealaltă. Dar dacă ai numai una, nu te previne nimeni ce se întâmplă. Până să termin de mâncat, apare și doctorul care își face tura de control.

“Cum te simți, Laura?”

“Ca Isus pe cruce,” declar zăcând cuminte pe spate, cu brațele prăbușite pe lângă mine.

“Ai scapat ieftin. O să îți fac fișa de externare după ce văd și ceilalți pacienți. Dacă faci febră sau ai dureri, să vii imediat înapoi. Altfel... în trei săptămâni. Să verifice ortopedul cum te-ai reparat. Probabil că atunci îți scoate și ghipsul. Nu îți mai dau Romergan,

dar ai să ai nevoie de Algocalmine câteva zile. Nu lua mai mult de trei, la opt ore unul. De acord?”

Cine sunt eu să îl contrazic? Îi mulțumesc, și tocmai vreau să îl întreb cam la ce oră bănuiește că aş avea șanse să ies din spital, când sora bagă capul pe ușă, politicoasă.

“Mă scuzați, domnu’ doctor. A venit o fată să o vadă pe Laura. Îi spun să aștepte.”

“Las-o să intre. Sunt gata aici,” apoi se întoarce spre mine răzând. “Spune-i lui taică-tău sau unuia din toți prietenii pe care îi ai, să vina să te ia pe la patru. Să te faci bine... și sper să nu te mai văd.”

Mulțumesc la fel, mă gândesc eu, ușurată. În locul lui intră tentativ, zâmbind în toate direcțiile... Claudia! Din cauza ghipsului nu pot să îi răspund la îmbrățișare pe cât aş vrea de entuziast, dar mă bucur enorm să o văd. De când au demolat zona noastră de cartier unde era strada ei, prietena mea a ajuns cu părinții într-un apartament tocmai la intersecția Rahova cu Ferentari. Nu este chiar la capătul pământului, dar nici în drumul meu. Și cum ea își petrece atât timp având grijă de rufe, mâncare, și curățenie la iubitul ei...

“Vai, soro, cum ai putut să faci așa ceva? Știam eu că ești nărăvașă, dar nici în halul ăsta! M-a sunat Gelu și mi-a spus ce-ai pățit!” mă pupă ea pe amândoi obraji.

Pune florile pe care mi le-a adus în apă, și se așază la spovedanie. Mărturisește că nemernicul de Mircea și-a terminat examenele, a reușit să primească repartiție ca medic stagiar la el, în Ploiești, și și-a făcut bagajele. Claudia are lacrimi în ochi.

“...Când l-am întrebat cum rămâne cu noi... mi-a spus că mama lui nu ar fi fost niciodată de acord ca el să se însoare cu o fată fără facultate!” începe ea să plângă înăbușit, acoperindu-și ochii, jenată.

Nu am destule mâini să o mângâi! Mi se rupe sufletul pentru investiția ei emoțională și nu numai de aproape patru ani, și pentru dezamăgirea cumplită prin care trece. Este atât de cocheta și frumușică. Are un suflet minunat. Știe să gătească atâtea bunătăți învățate de la mama ei, tanti Ilona. Încă o 'soacră' care se amestecă în viața sentimentală a fiului. Și se pare că la hotărârea finală, a avut drept de veto. Nici nu vreau să îmi închipui prin ce trece acum Claudia și cât de umilită se simte.

Dar poate nu chiar ca mine. Îi povestesc și eu prin ce am trecut. Este prima care află direct, de la sursă. Probabil și sextetul nostru știe, dacă i-a spus Giovanna ceva lui Ștefan. Paul nu are cum să se laude cu tâmpenia pe care a făcut-o. Și nici Profesorul nu ar mai întinde istoria.

Claudia reușește să râdă de situația pe care i-o relatez, mai ales când insist cu descrierea figurii pe care a făcut-o *Donna* când ne-a găsit cum eram. Dar părerea prietenei mele este că vina aparține în totalitate lui Paul, și îl califică drept inconștient, nesimțit, etcetera.

Ușa se deschide cu grijă și apare Mihai. Se îmbrățișează cu Claudia de revedere, cu toate că s-au întâlnit numai o dată, anul trecut, la ziua mea. Și fratele meu a venit cu flori. Și cu o pungă de covrigei Liliput, fiindcă știe că îmi plac.

“Soră-mio, din câte am aflat de la tata... Dinții ți-au rămas întregi și poți să rozi laăștia. Mă gândeam că te mai ajută între mese...” mă pupă el pe frunte.

“Mai mult de plictiseală poate...” bombăn eu.

“Acum ce-ai vrea? Program distractiv pentru bolnavi? Discotecă? Bar?” chicotește Claudia, înveselită.

N-ar fi o idee tocmai rea... Dar le spun că mă externez astăzi. Mihai îmi dă toate fisele de telefon găsite prin buzunare, să pot suna

la Sergiu, sau la mine, după Paul, chiar dacă bănuiesc că nu stă în studio când nu sunt eu acolo.

Vizitatorii mei fac tot posibilul să îmi ridice moralul, cu toate că au și ei necazurile lor, amândoi. Își recunosc reciproc situațiile în care se află fiecare, dar încearcă să braveze. Claudia dă din umeri, comentând că până acum nu i-a trebuit nici o licență să aibă grijă de fostul ei iubit. Mihai comentează că pentru el a fost mai bine să plece de acasă, să fie în viitor sigur care sunt copiii lui și care nu. Știu că exagerează, apărându-și orgoliul, dar nu îl judec. Îmi pare nespus de rău pentru durerile celor dragi mie, pentru toate relațiile rupte, pentru toate visurile sfărâmate. Căsătoria fratelui meu mi se păruse grăbită de la bun început. Prietenul Claudiei nu mi-a inspirat niciodată încredere. De asemenea, în cazul Corinei și al lui Gigi.

Ce impresie facem oare eu cu Paul celor din jur? Cu familii și obiceiuri atât de diferite. Doar dragostea ne ține împreună. Atracția fizică. Nici nu știu ce planuri de viitor are el și cum vrea să și le atingă. Între noi există acel obstacol invizibil al gândurilor lui, absolut personale. Și barierele evidente, reprezentate de garderoba bogată, portofelul plin, și apartamentul din Calea Victoriei. În loc să mă bucur că situația băiatului de ‘bani gata’ mă ajută și pe mine de atâtea ori, mie mi se pare că ne separă. Superioritatea lui financiară o resimt de parcă aș fi personal vinovată că nu sunt la același nivel cu el. Cu toate că îmi dau seama că prejudecata aceasta este doar în mintea mea sucită, din cauza mândriei.

Când îmi rupsesem tocul botinei, în nefastul drum de la Chitila până în Giulești, îmi promisese că îmi ia altă pereche în locul celor distruse. Bineînțeles că i-am luat-o înainte, ducându-mă fără el la cumpărături. Nu a îndrăznit să comenteze fiindcă îmi cunoaște obiecțiunile, dar se uitase atât de încruntat la încălțăminta mea

nouă încât nici nu a fost necesar să spună ceva. Lui îi place să mă întrețină și să depind de el. Mie, nu.

“Laura, cred că vin ăștia cu prânzul...” observa Mihai ridicând nasul în vânt.

“Tubita mea, mă duc și eu acasă... Era să uit! De săptămâna viitoare încep munca...” se ridică și Claudia de pe marginea patului.

“Sper că nu la Miraj!”

“O, Doamne, nu!!! După câte mi-ai povestit tu...!? Mi-a găsit tata print-o relație, un post de laborantă la Facultatea de Farmacie, pe Magheru. Am să am salariul meu, viața mea... Până acum m-am bazat pe Mircea. De acum încolo... numai pe mine.”

O felicit din inimă. Într-un fel este ce și-a dorit ea să facă. Și îmi place că s-a ridicat repede din îngenunchiere, privind cu ochii larg deschiși spre viitor.

“Mergi către Rahova?” o întreabă fratele meu. “Vin și eu cu tine, avem același drum...”

Mă pupă amândoi și pleacă. Mi se pare mie oare, sau se grăbesc să fie doar ei prezenți la ce își mai au de spus? Sau bat eu câmpii...?

Masa de la miezul zilei înseamnă o supă chioară, pâine tot neagră – care de fapt îmi place – și o friptură minusculă cu spanac, preparată dietetic. Fără sare. Cu gust de carton. Ciugulesc cât pot, și mă duc la telefonul public de la capătul coridorului, unde îmi aștept rândul. Când ajung în față și sun la Profesor... Nu răspunde nimeni. Mai încerc o dată. Sun și la mine în studio... Țârâitul îndepărtat și insistent se aude în gol. Unde este toată lumea? Am în carnețel și numerele de la Stația de Salvare unde lucrează nașul, și de la redacția Sport, unde șansele să îl prind pe Paul sunt minime, el fiind colaborator de teren. Dar le iau pe rând. După cum mă așteptam,

Sergiu nu este la serviciu. Iar la Casa Scânteii... îmi răspunde o voce ‘blondă’.

“Paul nu a fost astăzi pe la noi... Aveți de lăsat un mesaj?”

Da. Vedea-v-aș împăiate pe toate! Trântesc receptorul furioasă. În spatele meu s-a făcut iarăși coadă, și am pierdut două fise degeaba. Singura persoană pe care reușesc să o găsesc este mama, căreia îi spun că totul este în regulă și Paul a dat ieri până la urmă de mine. Nu îmi rămâne decât să mă întorc în rezerva mea și să citesc. Pe la trei, asistenta îmi spune că externarea este gata. Pot pleca. Asta și sunt tentată să fac. Alternativa ar fi să îl sun pe Gelu... Dar mă abțin.

Mă îmbrac cu greu, chinându-mă cu o mână. Nu mi-aș fi închipuit cât de dificil poate fi. Dacă îmi forțez brațul stâng sau trag de ceva cu degetele care ies din ghips, mă taie durerea până în creier. Până îmi închei nasturele de la pantaloni, transpir de parcă aș fi urcat dealul Uranus în goană. Mă învârtesc încă o jumătate de oră pe cei trei metri de linoleum de lângă pat, înainte și înapoi, ca un leu în cușcă, apoi mă hotărâsc și semnez ieșirea din spital.

Cu geanta de-a curmezișul pieptului, cum o port și pe motocicletă, îmi iau rămas bun de la cei care au avut grijă de mine, ies în curte, și îmi aprind o țigară. Zidurile masive ale complexului medical care mă înconjoară mențin umbră și răcoare. Pe poarta dinspre Calea Rahovei intră o salvare urlând sinistru. Aceasta a fost a treia internare din viața mea, și sper sincer să nu mai am multe ocazii.

Tocmai când sunt gata să mă ridic de pe marginea peretelui unde am făcut popas în drumul nehotărârii mele, o siluetă inconfundabilă apare în pas grăbit, dinspre stradă. Jeans, cămașă albă de in, perfecțiunea întruchipată. Nu mă vede de la început, și am timp să îi studiez mersul care spune multe, ca toate gesturile lui. Când este

În toane bune, se mișcă relaxat, legănat, înfruntând lumea de sus, pe sub freză. Dacă este agitat, face pași mărunți și hotărați, de preferință cu degetele în buzunare, atât cât îi încap fiindcă poartă pantaloni strâmți pe fund. Sau înaintează voinicește, cu brațele pe lângă el, ușor desfăcute. În asemenea stare de spirit, nu vede nimic în fața ochilor. Ca acum, când aproape dă peste mine până să mă observe, încruntat, cu țigara care îi atârna între buze. Of, că frumos mi se pare, oricum ar fi...!

“Laura! Ți-au dat drumul?!” se apleacă spre mine pupându-mă pe gură, dar scurt.

“Dacă mai întârzi ai un minut...”

“Parcă ziceai că te țin și astăzi. Bine că am venit cu mașina lui zio.”

Mă ia sub aripa lui și pornim, dar ceva nu este la locul lui. Îl simt departe, închis în el, mai mult decât oricare altă dată. Oare din cauza copilului? Ieri fusese tandru și înțeleghător. Acceptase situația. Acum tace și are botul cel încăpățânat, cu buzele strânse, să nu cumva să îi scape, Doamne ferește, vreo vorbă. Așezată pe scaunul de lângă șofer, nu mai rezist și îi pun mâna pe braț.

“Paul, ești supărat?”

Se întoarce spre mine cu o privire în care scânteie deodată furie, dezamăgire, disperare. Dar nu sunt eu cauza, și îmi confirmă cu un sărut rapid, după care demarează ca din praștie, ocolind Piața Unirii și alegând ruta de pe bulevard, în sus.

“Ai de gând să vorbești cu mine sau trebuie să aflu toate de la Profesor și de la fratele tău?”

Nu îmi pasă că este în toane proaste. Vreau doar să știu motivul. Mi se pare normal să împărțim și necazurile, nu numai bucuriile din pat... Care câteodată pot avea urmări triste. Și de la care va trebui să

ne abținem cel puțin câteva săptămâni. Încep să mă satur de secrete și limitele pe care le impune când vine vorba despre ce discută cu mine sau nu.

Continuă să conducă nebunește, mai agresiv decât de obicei, sucind volanul mai-mai să îl rupă, călcând alternativ accelerația și frâna, sărind dintr-o viteză în alta. Încep să mă alarmez. Poate ar fi mai bine să aștept să ajungem undeva înainte de a îl convinge să se descarce.

“Ai avut dreptate,” mârâie el deodată.

Hm?! Doar atât...?! Probabil că am de obicei... Dar cu ce!?

“???”

“Tatăl meu... este securist.”

Scoate cuvintele cu greu, printre dinții strânși. Calmul lui obișnuit a devenit doar o amărăciune profundă. Bun. Deci până la urmă a aflat ceva care l-a convins. Și?! Ce schimbă chestia asta?!

“Mai vrei să auzi ce vești proaste am?”

“Vreau. Promit să nu te rog să mă duci înapoi la spital. Rămân cu tine.”

O urmă infimă de zâmbet în colțul gurii confirmă că îmi apreciază umorul, chiar în mijlocul micii lui tragedii personale. Își aprinde țigara cu gesturi automate în timp ce menține controlul mașinii doar cu o mână.

“Am tăiat cu el orice legătură. Nu vreau să îmi mai pună pile nicăieri, nu am nevoie de banii lui. Am să supraviețuiesc și fără el, așa cum trăiesc atâția oameni onești din orașul ăsta. Și așa era cazul la vârsta mea să îmi tai cordonul ombilical...”

Cred că la ce se referă el... îl leagă de maică-sa, și dacă nu mă înșel, chiar și după ce s-a întâmplat acum doua zile, relația lui cu

Donna Giovanna a rămas tot nealterată. I-aș reteza cu plăcere mațul buricului în direcția ei... Cu securea. Dar nu este momentul să aduc vorba de ea acum. Și așa pare încă în șocul mării descoperiri. Dragul meu Paul cel naiv...

“Când și cum ai aflat?”

Oprește la poarta vilei și coboară să deschidă drumul spre garaj. Îmi răspunde abia când ajungem sus, trântit pe jos în fund, sprijinit de perete, cu altă țigară și un pahar cu un deget de votcă în mână.

“Am încercat să intru la Ambasada Italiei în audiență, să aflu ce știu ei despre expulzarea lui Gianfranco, fiindcă Sergio nu voia să îmi spună nimic. Astăzi la șase dimineța, m-am trezit cu bătrânul pe cap, urlând și scoțând foc pe nări, că nu degeaba are porecla aceea.”

Nu are răbdare să rămână unde stă, și desfășurându-se de jos, începe să se plimbe prin cameră, cu brațele încrucișate și capul în piept, plin de frustrare.

“Și ce a avut Zmeul de zis?”

Să afli ceva de la Paul e ca și cum ai scoate dinții cuiva, fără anestezie, pe rând, cu mâinile goale.

“Mie mai puține. I-a dat însă permisiunea lui Sergio să îmi dea detaliile.”

“???”

Iarăși tace.

“Ție cine trebuie să îți dea permisiunea să spui lucrurile până la capăt?”

Se întoarce brusc, încruntat, dând din mână acuzator, cu arătătorul în sus, de parcă s-ar certa cu mine. Nu sunt în pericol. Doar refulează. Strop cu strop.

“Tatăl meu nu numai că este în cadrul securității, dar are și grad de colonel!!! *Zio* spune că a intrat în joc de la bun început, că doar așa a putut să se însoare cu mama și să își păstreze cariera. Să îi protejeze pe toți, beneficiind și de avantaje.”

Îl privesc cu îngăduință. Și...?! Atâta lucru înțelesesem și eu, de mult. Din cauza Giovannei au pornit toate.

“Vrei să spui să ‘vă’ protejeze.”

“Mă lipsesc! Poți să îți imaginezi că la cea mai mică strâmbătură a unui superior de al lui, tata a dat ordin să fie dat afară din țară vărul meu, ca ultimul spion?!”

“Paul, dacă nu era Nea Titi cine este, îți pierdeai de mult carnetul de conducere. Și pachetele de la unchiul vostru din Italia ar fi venit deschise, batjocorite, sau deloc.”

“Accept toate astea, Laura. Și înțeleg cât de prost trebuie să îți par, când tu ai intuit adevărul atât de repede. Eu aș fi pus mâna în foc pentru el!”

“Nu ești prost, Paul, stai liniștit. Ștefan știa?”

“Bănuia, ca și tine. Dar nici nu-l deranjează prea tare. Sergio însă știuse totul de mult, păstrând secretul. Faptul că a putut rămâne în vila moștenită de fosta lui soție, chiar dacă acum plătește chirie în propria casă, că a fost lăsat în continuare în pace, chiar și după ce a venit Ceaușescu la putere... Toate sunt parte din aceeași înțelegere. Lui i-a plăcut România de la început, și a vrut să stea în continuare, chiar și după ce a rămas singur. L-a atras siguranța vieții de aici, fără Mafie și crime. Zice că în Roma avea de suportat autoritatea fratelui mai mare. Poate s-au și certat cândva, nu știu sigur. *Mamma* se măritase deja cu bătrânul și se stabilise aici. Nu este așa de simplu. Ea nu l-ar părăsi niciodată.”

“Despre ce vorbești tu acum?”